

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χάραν ἡμῶν ὀνηροσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χροσιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίαν 50. 12.—	Ἔτησίαν 50. 12.—
Ἐξάμηνος 8. 60	Ἐξάμηνος 8.—
Τρίμηνος 3. 50	Τρίμηνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἰσόσεως μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΜΑΡΙΝΗΣ — ΚΕΛΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36
 Φέλλαι προσυπομιθέντων ἀνῶν, ἑκάστης λεπ. 30
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕἸΣ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὑδὸς Περικλεῶτος 50, παρὰ τὸ Παρθέριον

Παρίδοδος Β'. — Τόμος 25ος. Ἐν Ἀθήναις, 16 Νοεμβρίου 1919 Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 51

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Πρὶν φύγοιμε, ὁ Μαρτίνας κί' ἐγὼ συζητήσαμε πολὺ ἐπὶ τοῦ δρομολογίου μας, γιὰ τὸν εἶχα μάθει νὰ διαβάξῃ τοὺς χάρτες καὶ δὲν φαντάζονταν πιά τοὺς τὰ διαστήματα εἶναι πῶς μακρινὰ γιὰ τὰ πόδια ποὺ κάνουν τὸ δρόμο, παρὰ γιὰ τὸ δάκτυλο ποὺ πηγαίνει, στὸ χάρτη, ἀπὸ μιὰ πόλιν 'ς ἄλλη... Κί' ἀφοῦ ζυγίσαιμε τὰ ὑπὲρ καὶ, τὰ κατὰ, ἀποφασίσαιμε, ἀντὶ νὰ πάμε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Οὐσέλ στὸ Σιαβανό, νὰ περάσοιμε πρῶτα ἀπὸ τὸ Κλερμόν. Δὲν θὰ βγαίναμε πολὺ ἀπὸ τὸ δρόμο μας κί' ἔπειτα θὰ βρισκαίμε δουλειὰ στὶς λιουτροπόλεις, ποὺ ἦταν τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ γεμάτες ἀρρώστους: Σαίν-Νεκτάρ, Μον-Ντόρ, Ρουαζιά κλπ. Τότε ποὺ ἐγὼ ἔκανα τὸν κυλιστή, ὁ Μαρτίνας εἶχε ἀπαντήσῃ ἕναν ἀρκουδιάρη, ποὺ πῆγαινε στὶς πόλεις ἐκεῖνες κί' ἔλεγε πῶς μπορούσε κανεὶς νὰ βγάλῃ ἐκεῖ λεπτὰ. Κί' ὁ Μαρτίνας ἤθελε νὰ βγάλουμε λεπτὰ, γιὰτὶ εὕρισκα πῶς ἐκατὸν πενήντα φράγκα δὲν ἔβαναν γιὰ τὴν ἀγγελάδα. Ὅσο περισσότερα εἶχαμε, τόσο καλύτερη θὰ ἦταν ἡ ἀγγελάδα, τόσο περισσότερο θὰ εὐχαριστιοῦνταν ἡ μάνα-Μπαρμερίνα καὶ μαζὶ τῆς κί' ἐμεῖς.

Ἐτρεπε λοιπὸν νὰ τρεχῆσοιμε γιὰ τὸ Κλερμόν.
 Ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Βάρση, εἶχ' ἀρχίσει νὰ μαθαίνω τοῦ Μαρτίνα γραμμάτα καὶ νότας. Ἀπὸ τὴ Βάρση στὸ Κλερμόν, ἐξακολούθησα τὴ διδασκαλία.
 Ἀλλὰ εἶτε γιὰτὶ δὲν ἦκου καλὸς δάσκαλος, — πρῶτα πιθανώτατο, — εἶτε γιὰτὶ ὁ Μαρτίνας δὲν ἦταν καλὸς μαθητής, — κί' αὐτὸ ἔχι ἀπίθανο, — στὴν ἀνάγνωτῃ προέβει ἀργὰ καὶ δύσκολα,

καθὼς τὸ εἶπα κί' ἄλλου. Τοῦ κάκου ἔπεφτε μὲ τὰ μούτρα καὶ κολλοῦσε τὰ μάτια του στὸ βιβλίον: δὲν ἐδιάβαζε παρ' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Ἡ ἀνάγνωτῃ ποὺ ἔκανε, τιμοῦσε περισσότερο τὴ φαντασία του παρὰ τὴν προσοχὴ του.

Καμιά φορὰ μ' ἐπαιρνε ὁ θυμὸς καί, κτυπώντας τὸ βιβλίον, τοῦ φώναζε δυνατὰ πῶς ἦταν ξεροκέφαλος.

Δὲν ἐθύμωνε μ' ἐκοίταζε μὲ τὰ μεγάλα γλυκὰ τοῦ μάτια καί, χαμογελώντας, μοῦ ἔλεγε:

— Ἀλήθεια, τὸ κεφάλι μου δὲν μαλακώνει παρὰ μόνο σὰν τὸ κτυποῦν. Ὁ

ἀπὸ ἀγνοια δταν ὁ μαθητής μου εἶχε μιὰ ἀπορία. Ἦταν σχεδὸν σὰ νὰ κορβίδευα...

Κί' οἱ ἐρωτήσεις... ἔπεφταν βροχῇ:
 — Γιατὶ δὲν γράφουμ τὴ μουσικὴ μὲ τὸ ἴδιο κἀντα κλειδί;

— Γιατὶ ἡ πρώτη κί' ἡ τελευταία μεζόσοφα ἐνός κομματιοῦ δὲν ἔχουν πάντα τὸν ἴδιον ἀριθμὸ χρόνων ποὺ ἔχουν κί' οἱ ἄλλες;

— Γιατὶ κουρδίζουν τὸ βιολί 'ς αὐτὲς τίς νότες κί' ἔχι 'ς ἄλλες;

Στὴν τελευταία αὐτῆ ἐρώτησῃ ἀποκρίθηκα μὲ ἀξιοπρέπεια, ὅτι ἐπειδὴ τὸ βιολί

Ἡ Ὁ κ. Ἐπιπασού, ὁ μουσικο-μαρμητῆς... (Σελ. 408)

Γαροφόλης, ποὺ δὲν ἦταν κουτός, τὸ εἶχε καταλάβει.

Πῶς νὰ βαστάξῃ θυμὸς μπροστὰ σὲ τέτοια ἀπάντησῃ; Γέλοῦσα κί' ἐγὼ καὶ τὸ μάθημα ἐξακολούθησε.

Στὴ μουσικὴ ὅμως δὲν εἶχαν παρουσιασθῆ δυσκολίες, κί' ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὁ Μαρτίνας εἶχε κάμει τόσο μεγάλας κί' ἐκπληκτικὰς προόδους, ὥστε ἔφθανε νὰ μοῦ κἀνῃ ἐρωτήσεις ποὺ μ' ἔφεραν σὲ ἀμνηχανία, γιὰτὶ δὲν ἤξερα νὰ τοῦ ἀποκριθῶ.

Ὁμολογῶ, πῶς αὐτὸ μ' ἐπλήγωνε, μὲ ταπεινῶνε. Γιατ' εἶχα πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο του δασκάλου κί' εὕρισκα, πολὺ ἐξευτελιστικὸ τὸ νὰ μένω ἀφωνος

δὲν ἦταν τὸ ὄργανό μου, δὲν ἐφρόντισαν νὰ μάθω ποτὲ πῶς πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ κουρδίζουμ κί' ὁ Μαρτίνας δὲν εἶχε νὰ κῆ τίποτα.

Ἀλλὰ δὲν μεκορῶσα νὰ μεταχειρισθῶ τὸν ἴδιο τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγω καὶ τίς ἐρωτήσεις ποὺ εἶχαν σχέση μὲ τὰ κλειδιά, μὲ τὸ χρόνο, μὲ τὰ

μπεμόλ. Αὐτὰ ἦταν ἀλούστατα μουσικὴ θεωρία τῆς μουσικῆς ἐγὼ ἤμουμ καθηγητῆς τῆς θεωρίας: δταν δὲν ἤξερα τίποτὸν νὰ παντήσω, θὰ ἔκανα, τὸ καταλάβαινα πολὺ καλά, τὸ γόητρό μου καὶ τὸ κῦρος μου. Ἐγὼ ὅμως ἐνοοῦσα νὰ τὰ διατηρήσω...

Μιά φορὰ ποὺ ρώτησα τὸν θεὸ Γάσπαρο τί εἶναι ὁ γαιάνθρωπος, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησῃ: «Κάρεθουμ ποὺ τὸ βρίσκουμ μέσα στὴ γῆ». Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀν καὶ μὲ λιγώτερη πεποίθησῃ, ἀποκρινόμενον κί' ἐγὼ κάποτε στὸ Μαρτίνα:

— Αὐτὸ εἶν' ἔτσι, γιὰτὶ δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶν' ἔτσι. Εἶναι νόμος.

Τάχα τότε και είδε πως ήταν γεμάτα άχυρα.

— Νά τί τα βάρυνε έτσι, ειπε με θυμό.

Και έβγαλε τα άχυρα και τα πέταξε μέσα σ' ένα χωράκι.

Παρευθύς τότε τα άχυρα ρίχσαν και πολλαπλασιάσθησαν τόσο γρήγορα, που σε λίγο δλος ο τόπος γύρω, οσο εφθανε το μάτι, σκεπασθηκε με κάτι χρυσά στάχια τόσο μεγάλα, που ένα μονάχα μπορούσε να δώσει ένα χονδρό σακί άλεύρι.

Επειτα, ανάμεσα από τα στάχια, βγήκαν ένα πλήθος θεριστών που έσκυψαν μπροστά στον Βουργί και του είπαν με σεβασμό :

— Άρνήτη, μπορούμε ναρχίσουμε το θέρισμα;

— Δικά μου λοιπόν είναι όλ' αυτά; ρώτησε ο Βουργής.

— Μά βέβαια, αφού έγιναν από τάχυρα των τσαρουχιών σας!

Καταχαρούμενος τότε ο Βουργής, διάταξε ναρχίσουν άμέσως το θέρισμα.

Σ' αυτόν τον καιρό, ο μικρότερος αδελφός που τον έλεγαν Φέλδη, είδε από μακριά την έκτακτη τόχη των αδελφών του κι' εξέτασε κι' αυτός τη μάλλινη κάλτσα που είχε κληρονομήσει. Μά αυτή ή κάλτσα δεν είχε μέσα ούτε σανό, ούτε άχυρο, κι' ο Φέλδης δεν ήύρε παρά ένα μερμηγκάκι.

Πιστεύοντας πως ήταν κάποιο θαυμάσιο δώρο, όπως εκείνα των αδελφών του, ο Φέλδης είπε παρευθύς :

— Μερμηγκάκι μου, ψυχή μου, είσαι δώ για να με κάμης πλούσιο κι' έμένα; Πές ναί, πές ναί, πές ναί.

Μά το μερμηγκάκι αποκρίθηκε :— Πεινώ! πεινώ!

— Έτσι λοιπόν, είπε τότε ο Φέλδης, ενώ οι αδελφοί μου πήρανε μία πολύτιμη κληρονομιά, εγώ δεν έχω παρά αυτή την απλή μάλλινη κάλτσα, που δεν μπορεί να μου χρησιμεύσει, —αφού είναι μιά,— και ακόμα πρέπει να τρέφω και αυτό το μερμηγκάκι. Ευτυχώς που αυτό τβ έντομο δεν χρειάζεται πολύ φαί.

Κι' αφού του πέρασε ο θυμός, ο Φέλδης πήρε την απόφασή του.

Ξανάπιασε τη δουλειά με θάρρος και φύλαξε στο σπιτάκι του τη μάλλινη κάλτσα και το μερμηγκάκι.

Μά όταν θέλησε να δώσει στο έντομο ένα ψίχουλο για να φάγη, αυτό άρνήθηκε και είπε :

— Όχι, εγώ δεν τρώω τέτοια πρόστυχη τροφή.

— Και τί θέλεις λοιπόν, ψυχούλα μου; ρώτησε ο Φέλδης.

Το μερμηγκάκι τότε προχώρησε στο τραπέζι που ήταν άκουμπισμένα τα λεπτά που είχε πάρει ο Φέλδης για τβ μερμηγκάκι του. Και η ψυχούλα του μερμηγκάκι είπε :

— Όχι, εγώ δεν τρώω τέτοια πρόστυχη τροφή. Μά όταν θέλησε να δώσει στο έντομο ένα ψίχουλο για να φάγη, αυτό άρνήθηκε και είπε :

ματα, άρχισε να ροκανίζει μία χονδρή πεντάρα, και την καταβρόχθισε τόσο γρήγορα, ώστε ο Φέλδης εκπληκτος δεν πρόφρασε να τβ εμποδίσει.

Χορτασμένο τότε το μερμηγκάκι πήγε να πλαγιασει μέσα στη μάλλινη κάλτσα που του χρησίμευε για κατοικία. Και στο έξής δεν ήθελε ποτέ να τραφή αλλοιώς.

Ο Φέλδης που είχε συμπιάσει πολύ το μερμηγκάκι, δεν αντιστάθηκε στη θέλησή του και είπε :

— Μπᾶ! μιά πεντάρα τότε-τότε δέ μου κοστίζει τίποτα.

Και πράγματι, αυτό δεν του κόστιζε καθόλου.

Απεναγίας, το μερμηγκάκι μεγάλωνε κάθε μέρα. Έγινε σε λίγο χονδρό σαν μια ζήνα, κατόπι έγινε μεγάλο σαν κοτοπουλάκι, και τέλος σαν μιά γάτα, και κατοικούσε πάντα μέσα στη μάλλινη κάλτσα του.

Και ο Φέλδης τβ αγαπούσε τόσο, που κρατούσε για τον έαυτό του μόνο τα απολύτως αναγκαία από τα λεπτά που κέρδιζε κι' έδινε τα έπιλοιπα στο μερμηγκάκι του που τα έτρωγε ήσυχα.

Μά μιά μέρα, ο Φέλδης γύρισε δύσθυμος και κακομεταχειρίσθηκε μάλιστα το μερμηγκάκι.

— Τι έχεις; ρώτησε αυτό εκπληκτογι' αυτή την αλλαγή.

— Τι έχω; νά: ο πατέρας τής γειτόνισσάς μου τής Ροζίνας δεν θέλησε να μου δώσει το χέρι τής κόρης του, γιατί είμαι φτωχός... Λοιπόν, αν είχα ακόμα τα λεπτά που σου δώσα σαν βλάκας, θά μπορούσα να παντρευτώ την Ροζίνα.

— Λοιπόν μου κρατείς κάμια; στέναζε το μερμηγκάκι.

Και κάτι σαν δυο δακρυά ανθρώπινα φάνηκαν στα μάτια του.

Ο Φέλδης τότε συγκινήθηκε, και γονατίζοντας είπε :

— Συχώρησέ με, μερμηγκάκι μου, δεν ξέρω πᾶ τί λέω.

Και για να τβ παρηγορήσει, τβ φίλησε στο μέτωπο.

Τότε το μερμηγκάκι έβγαλε μιά φωνή χαρᾶς και είπε :

— Μαγεία! Μαγεία κακιά! Νά φύγης, νά φύγης γοργά!

Και καθώς ο Φέλδης τβ κοιτάζε έκθαμβος, τβ μερμηγκάκι επρόσθεσε :

— Γρήγορα, παιδάκι μου, λύσε τβ σχοινάκι μου!

Τότε ο Φέλδης είδε πως οι δυο κεραιές που στόλιζαν τβ κεφάλι του έντόμου, ήταν δεμένες.

Τίς έλυσε λοιπόν, και παρευθύς τβ μερμηγκάκι μεταμορφώθηκε σ' ένα χαριτωμένο κορίτσι, ντυμένο χωριάτικα, και με ύφος σοβαρό και εύθυμο συγχρόνως,

— Έμμένε, κούρα, κούρα, κούρα... και τβ

φίλημά σου εξαφάνισε τβ μαγεία που με κρατούσε κάτω από τβ σχήμα ενός μερμηγκιού. Και τώρα θά ίδης πως δεν έτρεφε μιά άχαριστη.

Και πέρνοντας τη μάλλινη κάλτσα, ή μικρή νεράιδα άρχισε να τραγουδή :

— Μάλλινη καλτσούλα, μέσ' απ' τβ μαλλί σου, βγάλε την πνοή σου. Μικρό λεπτό, γενού πεντάρα' μικρή πεντάρα, γενού δραχμούλα' μικρή δραχμούλα, γενού τάλληρο' μικρο τάλληρο, γενού λίρα χρυσή' μικρή λίρα χρυσή, γενού θησαυρός' μάλλινη καλτσούλα, μέσ' απ' τβ μαλλί σου, βγάλε την πνοή σου!

Και τραγουδώντας έτσι, ή μικρή νεράιδα, κουνούσε την κάλτσα που έβγαζε ένα μεταλλικό ήχο και χόνδρανε χόνδρανε, τόσο, που έγινε πελώρια.

Η νεράιδα τότε την έδωσε στο Φέλδη και κατόπι χάθηκε.

Όταν έμεινε μοναχός ο Φέλδης, άνοιγει την κάλτσα, και τί να ιδη; ήταν γεμάτη χρυσάφι!

Φανταζόσθε τβ χαρά του. Έτρεξε εύθύς και τβ είπε όλα στον πατέρα τής Ροζίνας, κι' αυτός τούδωσε άμέσως τβ χέρι τής κόρης του.

Ο γάμος έγινε γρήγορα και οι νειόπαντροι πήγαν να κατοικήσουν 'ς ένα ωραίο ύκοστατικό.

Ζούσαν πολύ ευτυχισμένοι, όταν μιά μέρα βλέπουν να στήνεται στον ορίζοντα μιά θημωνιά τόσο πελώρια, που φαίνονταν πως φθάνει ως τβ ούρανό.

Ο Φέλδης τότε είδε πως αυτή ή θημωνιά αποτελούνταν από τάνιερητα δειμάτια του σιταριού που είχε θερίσει ο αδελφός του ο Βουργής.

Και ο Βουργής ήταν τόσο υπερήφανος για τβ σιτάριό του, ώστε δεν εχόρταινε να τβ βλέπη και να τβ θαυμάζει, και μάλιστα, για να τβ φαίνονται τβ στάχια μεγαλύτερα ακόμα, συνήθιζε να τβ κοιτάζει μ' ένα χονδρό φακό.

Λοιπόν μιά μέρα, οι άκτινες του ήλιου περνώντας από τβ φακό, έβγαλαν φωτιά σ' ένα στάχυ, και ή πελώρια θημωνιά κάηκε όλη στη στιγμή.

Και έτσι ο δυστυχισμένος ο Βουργής ξανάγινε πτωχός, μη έχοντας άλλη περιουσία από τβ τσαρούχια του, παληά τώρα, και που δεν είχαν πια μέσα τβ παραμικρό κλωνί μαγικού άχυρου.

Απελπισμένος ήλθε να πη τη δυστυχία του στον αδελφό του τόν Φέλδη. Μά αυτή τβ στιγμή μιά κραυγή τρόμου άκούστηκε. Ένας αβαλλάρης που ήθελε να πηδήξει με τβ άλογό του ένα βάρανθο, που ήταν ανάμεσα σε δυο πελώρια βουνά, είχε κατακρημνισθή στο κενό.

Ήσαν ο Ρίσης, ο πρωτότοκος αδελφός του Φέρδη.

Δεν είχε βρη αρκετά ωραίο τόν χρυσό και διαμαντίνη κούρα, κι' έτρεχε άνα

δν ευενόδικη κούρα ολόγυα, κούρα... *

Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από Ο. ΛΕ ΡΟΥ)

1. (Συνέχεια)

— Τώρα, κύριε Κασσανδρε, λάβετε τόν κόπο, αν θέλετε, να ναιόζετε τβ χρηματοκιβώτιό σας και να ιδήτε αν λείπει τίποτ' από μέσα.

Ο Κασσανδρος έδίστασε. Δεν του έρχονταν καθόλου καλά να έκθέσει τούς θησαυρούς του στα μάτια όλων εκείνων των ανθρώπων... Άλλά πάλι που ήθελε να ιδη και να βεβαιωθή ότι δεν του έκλεισαν τίποτα;

— Έμπρός! τού είπε ο Άστυνόμος.

— Έμπρός! τού είπε κι' ο Μιστανφλούτος.

Κι' αφού έδίστασε λίγες στιγμές, έκτελούς τβ αποφάσισε, έβγαλε τβ κλειδάκι από την τσέπη του κι' άνοιξε τβ χρηματοκιβώτιο.

Όταν φάνηκαν τὰ χρυσά νομίσματα, που είχε μέσα, —τόσα πολλά, ώστε να ξεχειλίζουν, — όλοι έθαύμασαν κι' έθαμκώθηκαν. Ο ίδιος ο Άστυνόμος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την έκπληξή του και τόν θαυμάσιό του.

Μπράβο! Έκαμε. Αυτό είναι καινο που λένε «λίρα με ούρα»... Στο έξής, άμα λέη κανείς «δεν έχω χρήματα», θά θυμύμαι τβ χρηματοκιβώτιό του κυρίου Κασσανδρου και θά δυσπιστώ.

Δεν λέγω ποτέ ψέμματα, δικαιολογήθηκε ο φίλαργγος. Άλλά δεν ήξερα ακόμα σε ποιους μιλούσα κι' ή φρόνησις μου επέβαλε... να πάρω τὰ μέτρα μου. Έπειτα ήμουν τόσο παραγμένος...

Πολύ καλά, αποκρίθηκε ο Άστυνόμος' κι' αυτό τί είναι; κοιτάζατε μέσα;

Ρωτώντας έτσι, έδειχνε τβ σακκούλακι με τὰ περιήρημα διαμάντια του Ραντι-Γκρί.

Αυτό δεν είναι δικό μου, είπε ο Κασσανδρος. Είναι παρακαταθήκη που μου την είχαν έμπιστευθη αυτοί οι κύριοι.

Και τί έχει μέσα;

Διαμάντια, κύριε άστυνόμο. Μεγάλης αξίας διαμάντια. Ολόκαιρη περιουσία.

Κλεμμένα χωρίς άλλο!.. Ο κ. Κασσανδρος παρέδωσε τβ σακκούλακι στον Άστυνόμο, που τβ άνοιξε, πήρε από μέσα μιά χούφτα διαμάντια και τὰ κοιτάζε στο φᾶς. Άμέσως

δμως, πετώντας τα με περιφρόνηση στο τραπέζι, έφώναξε :

— Αύτὰ διαμάντια; Όχι, δά! Γυαλάκια πρώτης ποιότητος!... Σίς πούλησαν για πράσινο χατιάρι, κύριε Κασσανδρε!

— Γυαλά; Έκαμε ο γέρος φίλαργγος θυμωμένος για τβ πάθημά του. Γυαλά μου έδωσαν να τούς φυλάξω; Κι' εγώ που ήμουν έτοιμος να τούς δώσω και τβ μισή μου περιουσία, για εγγύηση, αν μου ζητούσαν;.. Μπᾶ τούς κατηργάρηδες, μπᾶ τούς μακρόβρους!... Αυτοί θέλουν κρέμασμα, κύριε Άστυνόμο! Πάρτε τους, κρεμάστε τους! Οχι ευχαριστηθᾶ πάρα πολύ να τούς ιδᾶ κι' εγώ στην κρεμάλα!

— Μπᾶ! Έκαμε σαρκαστικά ο Μιστανφλούτος τᾶρα κρεμάλα; Άμ ήταν τούς ανέβαινες στον ούρανό;..

— Με συγχωρείς! φώναξε ο κ. Κασσανδρος. Κάθε άνθρωπος μπορεί να γελαστᾶ...

— Μά έχι σε τόσο βαθμό, που να παίρνη τὰ γυαλιά για διαμάντια και τούς κλέψες για πρίγκιπες!..

Η φιλονεικία των δυο γέρον θά εξακολούθουσε, αν δεν έμπαινε στη μέση ο Πιερρότος.

— Φθάνει, είπε, γιατί έχουμε κι' άλλες δουλειές. Κύριε Άστυνόμο, δεν θα κάμει και μιά μικρή έρευνα στην κάμαρά τους; Έχω λόγους να πιστεύω πως θά βρεθᾶ εκεί τβ χαμένο πευγγί μου.

— Ακους, εκεί! Και δεν μου τᾶλεγες τᾶση ώρα; Πηγαίνω άμέσως; Έ-

λάτε και σείς.

Οι στρατιώτες έμειναν κάτω με τόν Άρλεκίνο και τόν Ραντι-Γκρί. Ο κ. Κασσανδρος, ο Μιστανφλούτος, ή Κολομπίνα κι' ο Πιερρότος άκολούθησαν τόν Άστυνόμο.

Μπήκαν στην κάμαρα των «εγγονών» νοικάρηδων, άνοιξαν την περιήρημη βαλίτσα του Άράπη, και τί να ιδούν μέσα; Χρήματα, χρυσά και διαμαντίνια κοσμήματα, όσα θέλετε. Όλο, ένονοείται, σουφρωμένα από δᾶ κι' από κεφ... *

— Τί θησαυρός είνε αυτός; είπε με θαυμασμό ο Άστυνόμος. Ούτε τβ χρηματοκιβώτιό σας, κύριε Κασσανδρε, δεν μᾶς θάμψισε τόσο!..

— Άλλά και τβ πουγγί τού Πιερρότου ήταν μέσα στη βαλίτσα, άπειρακό ακόμα, όπως τβ πήγαν εκείνη τβ νύκτα. Και φανταζόσθε πια με πόση χαρά τβ είδε ο νέος μας φίλος. Νά τελος πάντων που ξαναγίνονταν κύριος τής μικρής του περιουσίας και τής μεγάλης του ευτυχίας!

(Έπεται τβ τέλος)

Ψαλίς Ξατιολός μου έστιν
 λαν αυτήν την εδωμάδα και οι εξής:
Βενετσιάνικη Γουδοίερα, Φρουρός
της Ελλάδος, Ολιβέρδ' Ανάμης,
Επίτακτος, Γαλάσιος Οδράς, Έλ-
ληνικό Γρόπαιο, Άρης, Έλευθερη
Πατρίδα και Γεύθας. — Έξέλιξα
τάς παραγγέλτας των και τους εύχαρι-
στώ για τα καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΥΔΑΝΥΜΩΝ

[Οδόν ψυδάνυμον εγκρίνεται ή δ-
 νανεούται, αν δέν συνοδούται από του
 δικαιοτάτου, δρ. β. Τα εγκρίνόμενα ή
 άνανεούμενα έρχουν μέχρι της 30 Νο-
 εμβρίου 1919. Όσα συνοδούται από
 Α. ύψηνον εις όθόρια, και δσα από Κ
 εις κορίτσιον.]

Νέα Ψυδάνυμα: Μάγος, ό.
 (3+7). Κίσα, κ. (ΝΑ). Λιχόδα,
 κ. (Χροδ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ανά 1 έως 9 το πολύ προτάσεις λεπτά 50
 ανά τās ποικιλίαν 10 λεπτά ή λέξις.
Μ. Μ. επίθυμούν γάνταλλάξουν:
 ή Ολιβέρδ' Ανάμης με Για τή
Δευτεριά, Μελαγγ. Ή Οδουαίρ., Με-
λαγγ. Κορριατοπ. — ό Άγγελος τού
Πόνου με Άλην, Φαίλακα, Σπα-
ραρονταίσι, Έλληνόπαυρον, Γουδίθ,
Γιάν. Άριάν. — ή Έλευθερη Πα-
τρίδα με Νόταν.

Η Διάπλασις άπτάζεται τους
 φίλους της: άδα Άρλεσκίον (σε
 συγχαιρώ δια την όμολογίαν, ή-
 λά το πράγμα δέν είναι τόσο σπου-
 δαίο δια να τιμωρηθή) Οιδίποδα
 (έλαβα, εδχαριστώ) περιμένα και
 το υπόλοιπον δρ. 12.) Βασπαρίδα
 (έλήφθησαν). Πανελλήνιον Ήοισον
 (μά τί άνοιξε και σύ με τό τί-
 λιο;) τό φώς του βεβαίον γιατί
 φαντάσον άν έπειτες δ ήλιος ό Υ-
 διος...) Κόδηνγκτων (εδχαριστώ
 διά τό Κατοστατικόν όμα ειδο-
 ποιήσης τό ταχυδρομείον ότι ό ά-
 ριθμός σου είναι 31 και όχι 3,
 θά τās λαμβάνης) Νεφέλην (σου
 εγράφωμεν την 22 Οκτωβρίου)
 Θεμ. Ναλ. (τό καίμενο τό Φεγγα-
 ρόπαυδο, πόσο με λύπηος ό θάνα-
 τόσ του!) Ψηλοετήν (ή άποστολή
 γίνεται άνελλιπώς) πταίσι τό τα-
 χυδρομείον σας) Βαβαρομάχον
 Ελλάδα (3445) Σπονγγισήν (τό
 δυστύχημα: με τί λόγια να σε συλ-
 λωπτηθώ!) Κόκκινον Βάχον (όραίο
 τό Καταστατικό σας και τώρα
 ήμάρς, έργα) Ήριανουλένια (τό
 μόνο γιατροκό είναι να μη παιρ-
 νης κατάκαρδα πράγματα ασήμαν-
 τα) Φιλοπάτριδα Έλληνίδα (έλαβα,
 εδχαριστώ, έστευλα) Δημοκρηθεί-
 σαν Ψπαθών (έστευλα εκ νέον)
 Λυγαριάς (και τόν άδελφό σου
 τόν ύπολογιστό, και σένα, πολύ
 σός εδχαριστώ για την τόσο άγά-
 πην) Άλην, Άστέρα τή, Μακεδο-
 νίας κλπ. κλπ.

Γ. Ε. Μεταδέ., Έμμ. Α. Πετ.,
Μαρίαν Α. Ανδ., Ανδρ. Α. Βαμβ.,
Μαρίμνο Β. Βάλι., Ναντάουλο τού
Βασπαρόν, Σπεσο. Λόρδον, Σβέντζον
 (έλαβα, εδχαριστώ.)

Έλευθερον Θράκα, Ζοητες, Με-
 γάλην Έλλάδα (έστευλα.)

Εις δσα έπιστολάς άνοιξα μετά
 την 11ην Νοεμβρίου, δ' άπατήσασ
 εις τό προσας.

Από 1ης Δεκεμβρίου
 του **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ** **"Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ,"**
 Πλουσιότατα εικονογραφημένον
 Από 1 Δεκεμβρίου έπίσης, ξαναρχίζουν εις την «Διάπλασιν» αι κοσμαγόστητοι
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ τού **ΦΑΙΔΡΩΣ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 [Συνέχεια τού 183ου Διαγωνισμού
 Λόσεων Ήθελον—Νοεμβρίου. Αι Λόσεις
 δσκαται μέχρι της 14 Ιανουαρίου, αλλά
 και πέραν της προθεσμίας ταύτης έπ'
 όσον δέν θά έχον άκόμη δημοσιευθή,
 άσκαι και τών προηγουμένων φυλλαδίων]

684. Δεξιόγλωσσος
 Από Προφήτην τή: Γραφή:
 Μόλις έπίρηξη άσπαιρό,
 Κ' εις δικάϊα παρευθε
 Κάπανο λουλούδι ταπεινό.
 Έστέλη από τού Αϊολέως
685. Μεταγραμματισμός
 Πλοιο καθεύδι δέν είμαι,
 Όμως κλέω στό νερό.
 Αν ψάλλέτης ένα γράμμα,
 Νησί βλέπεις μυθικό.
 Έστέλη από τόν Κλεωτή τού Μοριό
686. Αναγραμματισμός εκ Με-
ταγραμματισμού.
 Ένός εκ τών έπτά σοφών
 Τό πρώτο γράμμα' άλλέζει
 Και τάλλα άνακατιώνεις
 Και βεσιλέα παλαίον
 Στο θρόνο του αναίθξεις
 Και δέν τό μετανοιάεις,
 Έστέλη από τό Άγκάδι
687. Κυβόλαξον
 Τό πρώτον, ύμνον, λυτα, δηλοί'
 Τό δεύτερον μου τροφή γλυκεία'
 Τό τρίτον γόμνασιας που ωρελά'
 Και τάλλα Κρότος εις την Άσία.
 Έστέλη από τού Άστέρως τής Νήως
688. Γωνία μετά Ήνταμάς

```

+ * * * * *
+ + * * *
+ + + * *
+ + + + *
+ + + *
+ + * * *
+ * * * *

```

1. = Γιωργίνον ερωαίετον
2. = Κρότος τής Εδ. ώπης
3. = Νικη ή ήττα.
4. = Χώρα εβρωπαίτη.
5. = Έπιστήμιον.
6. = Νήτος τού Αιγαίου
7. = Βασιλεύς τής Γραφής.

Εις την Πορκιμίδα, κατά σειράν εκ
 τής κορυφής: Σόμφρον, Θός, Πόλις,
 Νήσος. Η κέντρος: Τεορή.
 Έστέλη από τού Κλαμού Φωκίης
689. Ξεγραφή

N M Π Μ
 Y E A O
 O Γ N I
 N H O O
 Ζητείται ή άνέγνωσις τής Έπιγρα-
 φής ταύτης.
 Έστέλη από τ. Άστέρως τ. Έλευθερίας
690. Πρόβλημα

Να παλλακασιασθ ή άριθμός 4
 έπί πέντε διαφόρους μονοψηφίους άρι-
 θμούς: ούτως, ώστε άν προστεθούν τά
 πέντε γινόμενά, να έχωμεν τόν άρι-
 θμόν 100.
 Έστέλη από τής Σημ. τ. Έπταλόου

691. Ποικίλη Άκροστιχίς
 Τό πρώτον τής πρώτης, τό δεύτερον
 τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και
 ούτω καθέξής, αποτελούν αρχαίαν βρο-
 λισσαν βαρβάρων:
 1, Ρωμαίοι ιστορικός 2, Σημίον
 τής σφαίρας 3, Ποταμός τής Έλλά-
 δος 4, Βασιλεύς βαρβάρων 5, Φίλος
 τού Χριστού 6, Χώρα τής Μ. Άσίας
 7, Μυθικός ήλιος.
 Έστέλη από Άριστωνος τού Κιθαροπόδ
692. Έπιποσούφωνον
 α ι ο - κ α - α - ο ε
 Έστέλη από τής Θεός τής Ειρήνης
693. Γρίφος
 την την την την
 την την την την την
 την την την την
 την την την την
 την την την την

ΠΛΑ +
 Έστέλη από τού Ίδεώδους Έλληνας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλ. 38

509. Άραβία (ερα, θία). — 510. Γελαθη
 (γού, πι). — 511. Λάβα-λάβα. — 512. Ή Ρό-
 δος, τό ρόδον.
 513. ΙΣΤΟΡΙΑ 514. Α γ α α φ
 Σ Ε Ρ Β Ι Α τήν Δ ι ο β λ α
 Τ Ρ Ε Ι Σ σιν. (Ή άνά
 Ο Β Ι Σ νησος εσ άρ-
 Ρ Ι Σ χής, όριζοντί-
 Ι Α σως και καθέτως,
 Α 515—517. Γ —
 515—517. Γ —

Όπ. 3, Ο Πήγας 3, Ο Σολωμός — 518.
 ΠΑΡΙΣΙΟΝ (Πάρος, Ριον, Σιλοσ, ΟΙ-
 ος) — 519. Ή έπιπέδισια για δλας τās
 δυσκολίας — 520. Κ αι μ ε τ α ά ν ό μ ο ν
 έ λ ο γ ι σ θ η (κ' ε με τ ά θ ν ο μ ο ν έ λ ο γ
 εις δη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [Ανά 1 έως 10 τό πολύ λέξις μάλλι
 στοιχεία δρ. 2 (ό έλακιστος δρος.) Πέρον
 δών 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξις, με κοχάει
 ή στοιχεία λέξι. 30 και με κεφαλαία λέξ.
 0. Ό κοριστός στοιχός δρ. 1.]
 [10'—655]

Ναυτοπούλα, Πανελλήνιος Έλ-
 πιάς, άν χωριστήκαμε, ή αγάπη
 μιά: ένώμα άμουσικίως. — Λυγαριά
 [10'—654]

Ανακτηθεν Ίδεώδες, Πανελλή-
 νιος Έλπίς, τά χλιαρά μου εύχα-
 ριστώ. Ανακτηθείσα Δευτεριά
 [10'—653]

ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΓΑΛΛΟΔΕΥΚΗ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ
 Κατέρχονται στό Δημοψή-
 πιστούσαι δει θέλουσι τάχε τής διο-
 σης ύποστηρίξαις.
 [10'—656]

Εκτίων ύποψηρίτητα στό Δημοψή-
 σισμα, περιμένω από δλους μια λυ-
 κή ψήφο. ΠΙΑ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΙΑ
 [10'—657]

Οχι, Άλγες τού Ψαλίον, δέν ήρα
 κάτου, τούναντιον είμαι τήσαν ζε-
 στή. Μαγευτικόν Έλληνόγως
 [10'—658]

Διαπλοσούλα! Άναδελφε πάντες
 τά ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. Ν'κη!!!
 [10'—659]

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ
ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
 Συνδρομητάι παρασκολούται να
 δηλώνουν άμέσως την γέον των δι-
 εύθυνσιν εις τό Γραφειον μας, άπο-
 στελλόντες και λεπτά 50 δια την
 έκτοπισσιν τής νέος ταινίας. Άλλως
 δέν εύθυνόμεθα δια τήν άπόλειαν
 τών φυλλαδίων των.

N. H. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έπιπέδης, 38 δόδος Εδουαίτου, Άθήνα.
 Τυπώνονται όλονέν οι:
"ΦΟΙΤΗΤΑΙ,"
 τού ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
 εις χίλια μόνον άντίτυπα. — Τό βιβλίον θά
 εινε έτοιμον περι τās αρχάς Δεκεμβρίου.
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΚΤΟΙ
 μέχρι συμπληρώσεως τού άριθμού τών χιλίων.
 Τιμάται ΔΡ. ΠΕΝΤΕ